

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/304/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1516200638
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patrícia Železníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1516200638.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patrície Železníkovej a členiek senátu JUDr. Bianky Gelačikovej a Mgr. Aleny Čakváriovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: V. C., nar. XX.XX.XXXX, zastúpený kolíznym opatrovníkom: Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, 816 16 Bratislava, dieťa rodičov matky - M. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. 8, XXX XX A., a otca - V. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. č XXX, XXX XX B. Q., zastúpeného Consilior Iuris s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Radlinského 51, 811 07 Bratislava, IČO: 47 231 157, za účasti Krajskej prokuratúry Bratislava, so sídlom Vajnorská 47, 812 56 Bratislava, v konaní o návrhu otca na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, zmenu zverenia a úpravy styku a návrhu matky na zákaz styku otca s maloletým, na odvolanie otca proti rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava V, č.k. 17P/15/2016-467, zo dňa 05.04.2019 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom č. k. 17P/15/2016 - 467 zo dňa 05.04.2019, súd prvej inštancie zamietol návrh otca na rozšírenie jeho styku s maloletým a návrh na zmenu zverenia maloletého do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov. Konanie o návrhu matky na zákaz styku otca s maloletým zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 24 ods. 4, § 26 ods. 1, § 43 ods. 1 Zákona o rodine, § 121 CMP, keď po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nie je v najlepšom záujme maloletého pristúpiť k zmene doterajšej úpravy jeho styku s otcom a už vôbec nie k zmene jeho zverenia, keď napriek negatívnym prejavom maloletého, ku ktorým začalo v priebehu konania dochádzať, nedošlo k takej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu doterajšieho rozhodnutia. Vychádzal z obsahu znaleckého posudku zo dňa 09.07.2018 znalca Mgr. Martina Balka, psychológa s prizvaním konzultanta znalkyňou MUDr. Viery Horváthovej, odbor psychiatria zo dňa 05.07.2018, ktorý v časti charakteristiky rodičov a ich zásadne narušeného vzťahu v zásade korešpondoval so znaleckým dokazovaním z r. 2012, ktoré bolo podkladom pre aktuálne vykonateľné rozhodnutie o úprave styku otca s maloletým (rozsudok Okresného súdu Bratislava V, č. k. 22P/350/2010-929 zo dňa 07.05.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/423/2014 -981 zo dňa 05.05.2015). Uviedol, že na psychike maloletého, ktorý bol v čase ostatnej úpravy vo veku 5 rokov sa s pribúdajúcim vekom začal prejavovať naďalej trvajúci v zásade nezmenený závažný rodičovský konflikt, ktorú skutočnosť mal súd za preukázanú aktuálne vykonaným znaleckým posudkom, vypracovaným po konzultácii zo znalcom z odvetvia psychiatria a to obzvlášť v kontexte so psychiatrickou diagnózou maloletého, ktorej vznik je nezávislý od správania sa ktoréhokoľvek z rodičov, ktoré však zvyrazňuje

prejavy diagnostikovej hyperkinetickej poruchy maloletého a ústi do jeho problémového správania - napr. záchvatov zlosti, nevhodného správania v škole a voči matke a napokon až suicidálnych vyhrážok dieťaťa. Poukázal na to, že k stupňovaniu týchto nežiaducich prejavov maloletého a k zhoršovaniu jeho psychického stavu došlo až v priebehu konania po podaní návrhu otca pôvodne na rozšírenie styku a zvýraznili sa ešte intenzívnejšie po eskalovaní rodičovského konfliktu v dôsledku podania návrhu otca na zmenu zverenia a matky na zákaz styku, ktoré kroky zo strany rodičov okrem ďalších ich vzájomných pokusov o kriminalizáciu tohto druhého, svedčia o ešte prehlbujúcej sa rivalizácii. Uviedol, že do takéhoto stavu rodičia dospeli aj po chybnnej interpretácii negatívnych prejavov dieťaťa, ktoré vzhľadom na ich pretrvávajúci nepriateľský postoj pripisovali mylne vplyvu druhého rodiča, dostatočne nerešpektujúc špecifiká dieťaťa a jeho psychiatrickú diagnózu. Uviedol, že o závere znalca, že pre maloletého trpiaceho ADHD je nutné dodržiavať ustálený režim svedčí aj to, že práve pokusom otca o zmenu režimu stretávania sa, nastaveného vykonateľným rozhodnutím v máji 2015 už návrhom z januára 2016, došlo k výraznej destabilizácii maloletého, ktorá sa prejavila až v priebehu konania. S poukazom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že v danom prípade práve s poukazom na potrebu pevného režimu maloletého nie je s poukazom na aktuálnu intenzitu pretrvávajúceho rodičovského konfliktu akýmkoľvek spôsobom vhodné a potrebné zasahovať do súčasnej vykonateľnej úpravy styku maloletého s otcom, ktorú maloletý po intervencii kolízneho opatrovníka v dôsledku tlaku možných vynucovacích opatrení voči matke sám akceptoval, napriek istú dobu pretrvávajúcemu výraznému vzdoru. Vychádzajúc jednak zo záverov znaleckého dokazovania a tiež zohľadniac názor kolízneho opatrovníka a v konaní zúčastneného prokurátora mal súd prvej inštancie zato, že k novej úprave styku a to čo i len v smere posunutia hodiny jeho začiatku, je možné pristúpiť až po konsolidácii narušenej komunikácie rodičov a zlepšení ich vzájomného vzťahu, k čomu má slúžiť z úradnej povinnosti rodičom nariadené a prebiehajúce výchovné opatrenie vo forme odborného poradenstva. Stabilizácia maloletého si teda zo strany rodičov vyžaduje okrem nevyhnutného upustenia od ich vzájomnej rivalizácie prijať a rešpektovať súčasný stav a to jednak čo sa týka vymedzeného stanoveného času styku, ktorému je potrebné prispôbiť plánované aktivity s maloletým, ale aj jeho špecifiká a prejavov v dôsledku zistenej psychiatrickej diagnózy. Zdôraznil, že napriek pozitívnemu kroku zo strany matky, jej späťvzatím návrhu na zákaz styku, nedošlo na strane rodičov k želanému progresu, keď otec v závere konania opätovne zintenzívil rivalizáciu s matkou, ďalším trvaním na zmene zverenia maloletého. Za zrejmé považoval, že psychiatrická maloletého MUDr. P. K., ktorá v čase výpovede maloletého dlhšiu dobu nevidela, vychádzala z prejavov maloletého, ktoré medzičasom v podstatnej miere ustúpili a zrejme aj z anamnézy podávanej jednostranne otcom pri vystavovaní ostatných správ z vyšetrení, na ktoré sa maloletý dostavil v sprievode otca, ktorá skutočnosť mala nepochybne vplyv aj na jeho vyjadrenie, ktorú podrobne opísal znalec vo svojom znaleckom posudku a výpovedi na pojednávaní súdu. Uviedol, že maloletý zo psychologického hľadiska tak ako konštatovala MUDr. P. K. dochádza do veku, kedy je pre neho mimoriadne zásadný vplyv otca, tento však môže byť dosiahnutý aj počas už doposiaľ vymedzeného styku, keď nie je rozhodujúca kvantita - dĺžka spoločne stráveného času otca s maloletým, ale jeho kvalita, t.j. naplnenie prospešným obsahom a zmysluplnou činnosťou. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie uzavrel, že aj ďalší návrh otca na zmenu zverenia maloletého je tak v rozpore s najlepším záujmom maloletého, keď takéto rozhodnutie by šlo proti osobným preferenciám maloletého zisteným v rámci objektívneho znaleckého dokazovania, ktoré boli potvrdené aj ostatným dokazovaním v predmetnej veci, predchádzajúcimi lekárskeymi správami a prvým pohovorom s maloletým, keď na takomto postoji maloletý zotrval evidentne aj pri druhom pohovore, bezprostredne predchádzajúcom konečnému rozhodnutiu súdu, čo bolo zrejmé z jeho prejavov a neverbálnej komunikácie. Poukázal na vyjadrenie psychiatricky maloletého, že je potrebné rešpektovať nastavenie dieťaťa a „nelámať“ ho nasilu, t.j. nenútiť ho k niečomu, s čím nie je vnútorne stotožnené, nakoľko takéto konanie by mohlo mať vzhľadom na špecifiká maloletého doslova fatálne následky. Za jednoznačne preukázané teda považoval, že nie je v záujme maloletého jeho náhle vytrhnutie z výchovného prostredia matky, na ktorú je citovo výraznejšie viazaný a to napriek výchovným problémom, ktoré boli popísané a preukázané v konaní, keď tak ako už bolo uvedené tieto nie sú primárne zapríčinené ktorýmkoľvek z rodičov, ale ochorením maloletého, ktorého prejavy sú iba zvýraznené mimoriadne negatívnym vzájomným nastavením rodičov. Mal za to, že až po upokojení sa vzájomného vzťahu a komunikácie rodičov je možné aj s prihliadnutím na odporúčania znalca uvažovať nad akoukoľvek zmenou doterajšieho rozhodnutia o úprave styku, resp. starostlivosti o maloletého. Zdôraznil, že samotný priebeh súdneho konania, predovšetkým odporúčania znalcov a ďalších odborne spôsobilých osôb aj v rámci sprievodných výchovných opatrení, ku ktorým v záujme maloletého pristúpil, rodičom v tomto smere poskytujú dostatočné vodítko, avšak do času rozhodovania

súdu u nich nebol preukázaný dosiahnutý želateľný efekt, keď s prihliadnutím na hĺbku rodičovského konfliktu a mieru narušenia ich vzťahov si tento proces zrejme vyžaduje dlhší čas.

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prostredníctvom právneho zástupcu otec, namietajúc, že záver súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolaciemu súdu navrhol vyhovieť jeho návrhu na zmenu zverenia a v prípade potvrdenia výroku II rozsudku, zmenu výroku I v zmysle jeho návrhu na rozšírenie styku s maloletým. Uviedol, že zmeny úpravy styku sa domáhal hlavne z praktických dôvodov, pretože doterajšia úprava spôsobovala, že nemohol maloletého prevziať skôr ani počas školského roka a ani počas školských prázdnin. Konštatovanie, že maloletý akceptuje doteraz upravený styk s ním iba v dôsledku tlaku vynucovacích opatrení voči matke, nie je podľa jeho názoru podopreté vykonaným dokazovaním. Je zrejme, že maloletý potom ako sa dozvedel o hrozbe exekučných sankcií voči matke, túto skutočnosť využil a domáhal sa styku aj častejšie, než je doterajšia úprava. Mal za to, že uvedené dáva dostatok dôvodov na zamyslenie, či demonštrovaný vzdor dieťaťa voči styku s ním v minulosti vychádzal skutočne z jeho presvedčenia. Uviedol, že z výsledkov dokazovania vyplýva, že maloletý má k obojom rodičom vybudovaný citový vzťah, pričom preferuje podľa vlastného vyjadrenia matku, čo je podľa znalkyne MUDr. Viery Horváthovej dané pravdepodobne iba tým, že aktuálne býva u matky a že dlhodobé napätie medzi rodičmi, v ktorom sa nachádza, negatívne vplyva na prejavy ADHD s následnými poruchami správania. Poukázal na výpoveď svedkyne MUDr. P. K., psychiatricky maloletého, a na vyjadrenie školy, ktoré svedčia v prospech zmeny výchovného prostredia maloletého. Uviedol, že ich konfliktný stav s matkou je dlhodobý a sú badateľné tendencie na strane matky zamedzovať maloletému styk s ním, čo nakoniec vyriešilo až konanie o výkon rozhodnutia. Uviedol, že až pod tlakom matka prestala maloletému zabraňovať v styku s ním, styk sa realizoval aj nad rámec, čo podľa neho vedie k záveru, že odpor maloletého k styku s ním bol motivovaný matkou. Uviedol, že matka sa bezpochyby snaží zabezpečovať riadnu výchovu dieťaťa, no táto jej snaha sa neprejavuje adekvátnymi výsledkami. Poukázal na hodnotenie základnej školy z ktorého vyplýva, že maloletý potrebuje intenzívny dohľad nad prípravou na vyučovanie a pevné výchovné pôsobenie. Podľa jeho názoru, zverenie maloletého do jeho starostlivosti by mu bolo na prospech, pretože on pri svojej výchove uplatňuje náročnejšie kritériá a maloletý ho považuje za autoritu. Zároveň by sa pravdepodobne podarilo zmierniť napätie medzi ním a matkou, keďže obaja by boli nútení hľadať konštruktívnu komunikáciu.

4. Matka v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť. Uviedla, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď za rozhodujúce kritérium považoval záujem maloletého a priklonil sa k jeho vyjadreniu pred súdom. Mala za to, že súd vyčerpал všetky právne prostriedky a nástroje na vyvodenie svojich záverov, počnúc znaleckým dokazovaním, vypočutím maloletého, prihliadaním na závery a stanoviská Okresnej prokuratúry Bratislava V, Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava ako i školy. Za účelom zlepšenia stavu a vzájomnej komunikácie rodičov im uznesením č. k. 22P/52/2018 zo dňa 30.11.2018 nariadil výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti rodičov podrobiť sa odbornému poradenstvu u PhDr. Ivana Valkoviča a na žiadosť otca vypočul ošetrojúcu psychiatricku maloletého MUDr. P. K.. Uviedla, že otec nariadené výchovné opatrenie po vynesení rozsudku ignoruje. Mala za to, že všetky tvrdenia otca súd dôkladne preveril a z týchto rozhodnutí aj vychádzal. Uviedla, že otec vytvára účelové situácie, ktorými sa ju snaží neustále dehonestovať a kontrolovať, vyvíjať na ňu a na maloletého neprimeraný až chorobný psychický nátlak. Nie je v záujme maloletého, aby vyrastal v prostredí otca, kde je týmto nútený klamať, pozeráť sa na pitie alkoholu, počúvať otcove neustále nadávky na svoju matku a navádzanie na útek od nej. V konaní bolo preukázané, že takýto neustály stres spôsobuje maloletému psychickú labilitu a v prípade prejavov ADHD sú jeho výkony a chovanie v škole takto determinované. Takýto nátlak otca je u maloletého spúšťačom negatívnych reakcií a jeho strachu až odporu sa s otcom stretávať. Uvedené si však otec napriek intervencii odborníkov nedokáže, alebo nechce uvedomiť. Poukázala na neprijateľné konanie otca, ktorý proti vôli maloletého ho dňa 02.06.2019 u seba zadržal a odmietol jej ho odovzdať, čo vyústilo do zásahu polície a následne nutnosti podania trestného oznámenia pre obmedzovanie osobnej slobody maloletého. Maloletý po incidente nebol v stave ísť celý týždeň od 03. do 07.06.2019 do školy pre obavy, že ho otec unesie.

5. Okresná prokuratúra Bratislava V navrhla rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť. Odvolanie otca považovala za nedôvodné, poukazujúc na vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal zo všetkými podstatnými námietkami otca, prednesenými počas súdneho konania, ktoré napokon otec zopakoval

v odvolaní. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z riadne zisteného skutočného stavu, ktorého zistenie bolo zabezpečené vykonaním rozsiahleho dokazovania, pričom súd následne vec aj správne právne posúdil. Poukázala aj na skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je plne konzistentné s v konaní prednesenými návrhmi Okresnej prokuratúry Bratislava V, kolízneho opatrovníka, ako aj so závermi znaleckého dokazovania, výpovedami maloletého a svedkov.

6. Odvolací súd preskúmal vec v ktorej nie je viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi podľa § 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku (ďalej CMP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa 378 ods. 1, § 385 ods. 1, § 219 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP), s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie otca dôvodné nie je. Súd prvej inštancie riadne zistil skutočný stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia vhodnosti zmeny úpravy výkonu rodičovských práv a povinností rodičov k maloletému, vrátane zisťovania názoru maloletého, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je postačujúce, súd prvej inštancie sa v rozhodnutí vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami týkajúcimi sa predmetu konania v súlade s § 220 ods. 2 CSP. V odvolaní neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, ktoré by súd prvej inštancie nevezal do úvahy a ktoré by mali za následok zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutočný stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrhy otca na zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov a na zmenu úpravy styku (rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č.k. 22P/350/2010-929 zo dňa 07.05.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/423/2014-981 zo dňa 05.05.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 25.05.2015), a v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky relevantného charakteru, ktoré otec čiastočne zopakoval v podanom odvolaní.

9. V posudzovanom prípade, zohľadňujúc skutočný stav vyplývajúci z vykonaného dokazovania sa odvolací súd zhodol so súdom prvej inštancie na tom, že otcom navrhovaná striedavá osobná starostlivosť obidvoch rodičov nie je v danom prípade v záujme maloletého a jej nariadením by mohlo vzniknúť riziko pre jeho ďalší nerušený a priaznivý vývoj. Odvolací súd sa zhodol s názorom a závermi súdu prvej inštancie i v otázke otcom navrhovanej zmeny rozsahu styku, ktorá nezodpovedá najlepšiemu záujmu maloletého a nie je za daných rodinných pomerov dôvodná. Zo skutočného stavu zisteného súdom prvej inštancie bez akejkoľvek pochybnosti vyplýva, že maloletý je vystavený dlhoročnému rodičovskému konfliktu, bez akejkoľvek korekcie správania sa rodičov a to ani za pomoci odborníkov zúčastnených na priamej intervencii a odbornom poradenstve v tomto prípade. Napokon o nedostatočnej sebareflexii a prehliadaní záujmu maloletého, ktoré by malo byť prioritou pre každého rodiča, je podané odvolanie otca, bez uvedenia relevantných skutkových okolností majúcich vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Otec vo svojom odvolaní iba zopakoval svoje videnie sveta a svoje tvrdenia prednášané v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorými sa súd prvej inštancie náležite zaoberal, vyhodnotil ich a podrobne odôvodnil v písomnom vyhotovení rozhodnutia. Ďalej je tak možné aj zo strany odvolacieho súdu konštatovať, že vzťahy medzi rodičmi maloletého sú narušené, ovplyvnené vlastnými predstavami, záujmami a nedôverou, navyše bez primeranej komunikácie, s neschopnosťou vynechať maloletého z prežívania svojich vzájomných konfliktov. Napriek uvedenému, podľa názoru odvolacieho súdu nebolo v konaní preukázané, že matka, ktorá je primárnym rodičom a zabezpečuje osobnú starostlivosť o maloletého, by konala proti jeho záujmom v tom zmysle, že by bezdôvodne negatívne ovplyvňovala jeho vzťah k otcovi, prípadne, že by bránila v styku maloletého s otcom. Odvolací súd navyše poznamenáva, že v prejednávanej veci ide o prípad, v ktorom nemajú rodičia aktuálne schopnosť vzájomne komunikovať v záujme maloletého, pričom práve schopnosť konštruktívnej komunikácie rodičov a zmiernenie rodičovského konfliktu je nevyhnutným predpokladom pre úspešné realizovanie iného rozsahu styku, alebo v budúcnosti inej formy osobnej starostlivosti. Rovnako možno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že maloletý V. je

dieťa, ktorému je z hľadiska jeho diagnózy a spôsobu prežívania stresových situácií potrebné poskytnúť dostatok času, kludu, pokojného a bezpečného zázemia. Uvedené aj odvolací súd vedie k záveru, že vzájomné vzťahy v rodine, neschopnosť rodičov prispôsobiť záujmom maloletého najmä s ohľadom na jeho psychiatrickú diagnózu svoje správanie a urovnať dlhoročný rodičovský konflikt, akúkoľvek zmenu pôvodného rozhodnutia v zmysle návrhu otca vylučujú. Okolnosti namietané otcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie tak v otázke dôvodnosti zmeny zverenia maloletého, ako aj v otázke potreby zmeny rozsahu styku otca s maloletým. Odvolací súd poukazuje aj na aktuálne konanie vedené na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 22P/94/2019 o novom návrhu matky na zákaz styku otca s maloletým, v ktorom bude súd prvej inštancie otázku styku otca s maloletým posudzovať na základe nového dokazovania a preukazovania skutkových okolností, ktoré nastali po vyhlásení napadnutého rozhodnutia. K dôkazu predloženom otcom, zvukovým záznamom na USB nosiči zaznamenávajúcim podľa udania otca priebeh posledného incidentu zo dňa 02.06.2019, kedy otec maloletého matke neodovzdal v určenom čase, odvolací súd neprihliadal, považujúc ho za neobjektívny keďže z neho nie je možné zistiť za akých okolností bol vyhotovený a ktorý v konečnom dôsledku nemá vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie

10. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 52 CMP.

12. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).